

De jeugd van...

ANNY SCHILDER

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door 't fotoalbum van Anny Schilder (53). Ze was het zevende kind van haar ouders en groeide op in een warm nest. Een jaar geleden verloor ze haar vader en moeder plotseling, kort na elkaar. Door dat grote gemis keert ze tegenwoordig in gedachten vaak terug naar die gezellige zolder uit haar kindertijd.

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S REPORTERS E.A.

Anny Schilder werd geboren op 14 februari 1959 in de Prinses Margrietstraat in Volendam. Gewoon thuis, net als al haar broers en zussen. Met drie oudere broers, een broertje en drie oudere zussen bestond het gezin in totaal uit maar liefst acht kinderen. Vader Hein en moeder Aaltje maakten de groep compleet. 'Mijn moeder is gewoon jarenlang achter elkaar zwanger geweest', zo lacht Anny. 'Elk jaar kwam er wel weer een kindje bij en bij iedere geboorte vroeg de pastoor die ons

'Vroeg uit huis ga an was de grootste fout van mijn leven'

doopte aan mijn ouders: 'Wanneer komt de volgende?' Na acht kinderen vonden ze het echter welletjes. Het hadden er trouwens ook negen kunnen zijn. Tussen mij en mijn oudere zus zit twee jaar verschil in plaats van één jaar. Tot groot verdriet van mijn moeder heeft ze toen een miskraam gekregen. Ook mijn vader was er kapot van, maar gelukkig ging het het jaar daarop met mij wel goed.'

Toch haalden de ouders van Anny bij lange na niet het familie-record. 'Mijn ene tante heeft elf kinderen en een andere wel dertien. Met verjaardagen was dat echt niet te doen, zo'n grote familie in één huis elke keer. Daarom komen de neven en nichten ook niet altijd mee, maar houden we zo nu en dan een familiedag. Zoals laatst in het verenigingsgebouw van Volendam. Daar zaten we met z'n allen weer eens bij elkaar en de zaal was goed gevuld. Heel erg goed gevuld, haha.'

Dromenland

Anny zelf heeft het met twee kinderen iets rustiger aangepakt dan haar eigen ouders. Ze heeft zoon Juan (14) en dochter Anja (30). 'Die laatste schonk me vier maanden geleden mijn eerste kleinkind Ella. Gelukkig wel gewoon vanuit het ziekenhuis, want thuisbevallingen, zoals mijn moeder altijd deed, zie ik niet zo zitten. In zo'n ziekenhuis heb je toch allemaal professionals en apparatuur bij de hand. Heel schoon en veilig allemaal.' Tijdens het gesprek aan Anny's keukentafel komt haar zoon Juan binnenlopen. Koud als het is buiten, is hij voorzien van warme handschoenen en een muts. 'Ik ga nog even buiten spelen, ma', roept hij. 'Prima, maar je bent wel om

zes uur terug, hè', antwoordt Anny, die tussendoor zo nu en dan in een pan gehakt roert. De Volendamse is behalve zangeres namelijk ook gewoon huismoeder. 'Die jongen van mij luistert altijd en is nooit te laat', vertelt Anny tevreden. 'Ook zet hij nooit een grote mond tegen me op, net als ik vroeger ook niet deed tegen mijn ouders. Wat dat betreft lijken we wel op elkaar. Tegelijkertijd zie ik ook wel trekjes bij mezelf waarmee ik dan weer op mijn moeder lijk. Zo heb ik weleens een discussie met Juan en dan weet ik zeker dat hij fout zit en ik niet. Toch ligt hij 's avonds al lekker in dromenland terwijl ik in mijn bed lig te malen. Een heel vervelend gevoel.

Ik hou er ook niet van om mijn zoon telkens te corrigeren, hoewel ik best wel weet dat dat soms moet. Mijn moeder vertelde me ooit dat zij precies hetzelfde had met mij. Ze was garnalenpelster, dat deed ze samen met ons kinderen om een

extra centje bij te verdienen. De grootste inkomstenbron was mijn vader die zijn eigen viswinkel in Amsterdam dreef. Zes dagen, later vijf dagen, per week verkocht hij in ons dorp de meest lekkere vis. Wij thuis profiteerden daar natuurlijk van, maar tegenwoordig moet ik het gewoon kopen in de winkel. Dat doet gewoon pijn aan mijn portemonnee. Gewoon, omdat het thuis in hele tonnen voor onze deur stond. Ikzelf heb, voordat ik zangeres bij BZN werd, bijgeklust in de viswinkel van mijn vader en als verkoopster, schoonmaakster in een hotel en medewerkster in een visfabriek. Daar moest ik de vissen één voor

één op de lopende band leggen. In die tijd was er onbeperkt werk. Nu komen jongeren soms zelfs op een wachtlijst te staan om vakken te vullen in een supermarkt.'

Zelfgekochte gitaar

Zo goed als haar eigen kinderen het nu hebben, zo anders was het toen Anny nog klein was. 'Juan heeft een kamer voor zichzelf, maar ik sliep soms met zes man op één kamer', zo vertelt ze. 'Jongens en meiden op zolder door elkaar, dat maakte niet uit. Onder het schuine dak stonden dan drie bedden naast elkaar, daartegenover ook drie bedden en ertussen een heel smal looppadje. Aan het eind stond één grote kast met voor ieder van ons twee plankjes die we mochten gebruiken. Hele middagen bracht ik door op die zolder. De rest was dan buiten spelen en ik maakte muziek met mijn zelfgekochte gitaar. Op een klein campingtafeltje stond een

cassettorecorder die ik ook bij elkaar gespaard had. Urenlang nam ik liedjes op met dat ding. Op school speelde ik met mijn vriendinnen en daarbij wilde ik altijd haantje de voorste zijn. Niet dat ik de belhamel van de klas was, maar een grijze muis was ik ook niet. Ik zat er een beetje tussenin, maar wilde wel altijd bij de beste vijf horen. In alles, al was het maar bij gymnastiek of touwtjespringen. Als ik

'Nu mijn ouders dood zijn, voel ik me soms weer kind'

maar bij het eerste groepje hoorde. Daarin was ik fanatiek.'

Anny's ouders waren in haar ogen de perfecte vader en moeder. Het stel voedde hun kroost beschermend op, maar niet streng. De kinderen mochten hun eigen fouten maken. De gevolgen moesten ze daarbij dan ook zelf ontdekken. 'Als je 's nachts om vier uur bij ze aanklopte, gingen ze koffie voor je zetten', weet Anny zich te herinneren uit de tijd dat ze al lang en breed het huis uit was.

Heimwee

Het vertrek uit de ouderlijke woning ging overigens niet zonder slag of stoot. Voor Anny zelf dan. 'Ik werd verliefd op mijn eerste vriendje Joep Steur, die later ook mijn eerste man werd. Hij wilde dolgraag dat ik bij hem kwam wonen. Ik was pas achttien jaar en had het nog prima naar mijn zin thuis bij mijn vader en

moeder. Maar ja, liefde maakt blind, dus ik pakte mijn koffertje en vertrok naar mijn grote liefde Joep, in Edam.' Al snel kreeg Anny heimwee en ze besloot te breken met haar eerste vriendje. 'Ik sla mezelf zelfs nu nog wel eens voor mijn kop als ik bedenken dat ik zo makkelijk het huis uit ben gegaan. Ik kon maar niet wennen bij Joep en wilde niets liever dan terugkeren naar mijn ouders. Mijn vriend kon dat natuurlijk niet verdragen, waardoor onze relatie jammer genoeg tot een einde kwam. Mijn moeder zag het echter al aankomen. Die merkte dat ik worstelde met het ergens anders wonen en stond dan ook niet verbaasd te kijken toen ik terugkeerde op de plek waar ik me zo fijn voelde, thuis.'

Een tijd later is Anny alsnog definitief bij Joep gaan wonen. 'Hij en ik besloten op een gegeven moment onze relatie weer op te

pakken en toen was ik natuurlijk al wat ouder. Tot aan onze scheiding in 1986 hebben we samen in één huis gewoond. Maar dan nog, ik blijf het zeggen, mijn vertrek uit huis op achttienjarige leeftijd is de grootste fout van mijn leven. Dat had ik nooit moeten doen. Gelukkig heb ik dat mijn moeder nog voor haar dood kunnen zeggen. Die knikte tevreden, ze wist het eigenlijk allang.'

Anny kijkt met veel plezier terug op haar jeugd en de rol die haar ouders daarin speelden. 'Ma was mijn allerbeste vriendin met wie ik alles besprak. Pa was altijd aan het werk, maar als hij thuis was, was hij wel echt thuis. Op latere leeftijd besloot hij de maandagen voortaan vrij te nemen. Die dag werd vanaf toen een feestje. Geen aardappelen en groenten, maar lekker iets halen bij de Chinees. Een waar spektakel was dat altijd.'

Dertien jaar geleden, in 2000, zijn Anny's ouders na een lang huwelijk van elkaar gescheiden. Annie vertelt daarover: 'Er ontstonden problemen binnen het gezin, waarbij twee kampen ontstonden. Toch

weet ik dat ze nu weer samen zijn. Boven, in de hemel. Precies een jaar geleden overleed mijn moeder na een ziekbed van drie maanden. Ze was 87 en echt klaar met het leven. Daardoor zag ik het wel een beetje aankomen, alleen mocht ik dat nooit tegen haar zeggen. Ook een hand geven bij het weggaan was verboden. Dat zou aanvoelen als afscheid nemen en dat wilde ze niet. Uiteindelijk is ze op een maandagmorgen in januari gestorven. Die vrouw die ik nooit een aspirientje heb zien slikken, want ze was nooit ziek. Altijd sterk, krachtig en aanwezig.'

Iemand zonder ouders

Anny's vader overleed slechts vier maanden na de dood van zijn ex-vrouw. 'Die twee waren al twaalf jaar uit elkaar en hadden geen contact meer. Maar toen mijn moeder het leven had gelaten, raakte mijn vader in een depressie. Dat zijn grote liefde en de moeder van zijn kinderen er niet meer was, kon hij niet verteren. Hij had het ineens heel snel benauwd, kreeg een klaplong en alles wat mis kon gaan, ging mis. Kort voor zijn dood begon hij me ineens steeds vaker te bellen of dan staaarde hij me lang en uitvoerig aan. Misschien dacht hij dan dat ik mijn moeder was of zo. Ook trof ik hem in zijn laatste dagen thuis aan liggend in de foetushouding, daarbij een beetje kermend en voor zich uit brabbelen.'

Annie, glimlachend: 'Gelukkig is het laatste gesprek met hem goed geweest. We hebben nog gegierd van het lachen, voordat hij uiteindelijk op 89-jarige leeftijd stierf. En weet je wat het meest frappante is van alles? Hij stierf op moederdag. Daardoor weet ik zeker dat ze daarboven weer samen zijn. Dat geeft me een beetje rust, ondanks het feit dat ik er nog steeds niet aan gewend ben dat ik nu iemand ben zonder ouders. Het gemis laat mij soms weer even kind zijn. Dan sta ik in gedachten weer thuis op dat zoldertje en zit ik aan mijn tafeltje met mijn gitaar. Beneden kookt mijn moeder dan het eten en hoor ik mijn vader thuiskomen van het werk. Niet mooiers dan dat. Een fijne tijd... een geweldige tijd.'

Anny trok altijd veel op met haar vriendinnen.

Anny met haar ouders Hein en Aaltje.

Als haantje de voorste op de klassenfoto.